

Lisa Regan

Haar laatste leugen

Deel 4 van de *Josie Quinn*-serie

vertaald door Textcase

SEATTLE, WASHINGTON

JUNI, 1992

Billy kwam de winkel uit met een tasje met twee bekers munt-stracciatella-ijs aan zijn arm en bleef staan om een sigaret op te steken. Hij inhaalde diep en keek op zijn horloge. Hij zou twee sigaretten kunnen roken en nog op tijd thuis kunnen zijn voor het eten. Zijn vrouw vond het niet leuk als hij rookte.

Vanuit zijn ooghoek zag hij een vrouw naar haar wagen lopen. De schittering van haar zilveren haar in de zon trok zijn aandacht terwijl ze over het parkeerterrein strompelde. Ze liep een heel rondje en klungelde vervolgens met haar sleutels. Misschien was ze ziek, misschien was ze dronken, misschien was ze gewoon oud, of gek, of allebei. Zijn blik dwaalde af toen ze eenmaal in de wagen was gestapt en hem had gestart. Hij werd afgeleid door het geronk van een motorfiets.

Hij kon zijn geluk niet op toen Lincoln Shore naar de ingang van de winkel ronkte en zijn motor parkeerde. Zelfs criminele bikers moesten eten, dacht hij. De waarheid was dat Billy wist dat Linc regelmatig bij deze supermarkt en een paar andere gelegenheden in de buurt kwam, en hij had erop gehoopt hem tegen het lijf te lopen. Billy was al bekend bij een paar leden van Devil's Blade, maar moest de aandacht van Linc nog zien te trekken. Hij stak zijn tweede sigaret aan met het uiteinde van zijn eerste en mikte de peuk op de grond. Lincoln hees zichzelf van zijn

motor. Billy voelde zijn brandende blik en hoorde toen zijn schorre stem: 'Ben jij niet die hangaroud? Die de laatste tijd aan de bar zit?'

'Ja,' antwoordde Billy. 'Ik -' maar zijn woorden werden gesmoord door geluiden die zijn hersenen niet meteen konden verwerken. Een windvlaag, het gepiep van banden, het schurende geluid van metaal op metaal, en het gebrul van een motor die tot het uiterste werd gedreven.

Hij had een fractie van een seconde om te reageren en zijn instinct nam het over. Vanuit zijn ooghoek zag hij hoe de wagen een stel winkelwagentjes ramde en een geparkeerde auto raakte. Ander winkelend publiek sprong voor het aanstormende voertuig vandaan.

Billy sprong op Linc. Hij stortte zich met zijn volle gewicht op de potige biker. Beiden vlogen door de lucht en zagen het asfalt op zich af komen. Lincs lichaam brak Billy's val en zijn leren jack voorkwam dat hij hele repen van zijn huid verloor toen ze over de grond schoven. Achter hen botste de wagen op een geparkeerde auto, die tegen twee andere auto's werd geduwd en uiteindelijk tot stilstand kwam. De motor bleef toeren maken en de voorbanden gierden over het asfalt. De bestuurster lag over het stuur gebogen. Bloed kleurde haar zilveren hoofdhuid rood. Terwijl de andere klanten op het parkeerterrein zich naar de wagen haastten, stond Billy op, stak zijn hand uit naar Linc en trok hem overeind.

Zwijgend keken ze naar het spoor van vernieling dat de bestuurster van de wagen had achtergelaten. 'Bedankt, kerel,' zei Linc.

Billy glimlachte. 'Graag gedaan,' antwoordde hij. En omdat hij zijn geluk niet op de proef wilde stellen, besloot hij weg te lopen.

'Hé,' riep Linc hem na. 'Hoe heet je, hangaroud?'

Billy draaide zich om. 'Benji,' zei hij. Dat was zijn undercovernaam. 'Benji Stone.'

DENTON, PENNSYLVANIA

HEDEN

Een enorme hoeveelheid brochures met alarmsystemen voor thuis lag voor Josie uitgespreid op de keukentafel. Zes maanden geleden was haar leven op de kop gezet door de vrouw van wie Josie dacht dat ze haar moeder was. Bij de aanval op Josies leven en verstand was er onder andere thuis ingebroken, en ze zocht al maandenlang naar een alarmsysteem dat geavanceerd genoeg was om haar angst in toom te houden. Twee keer waren er vertegenwoordigers bij haar thuis geweest om de systemen te installeren, maar ze had zich beide keren op het laatste moment bedacht vanwege een verborgen gebrek of belachelijke bijkomende kosten.

Ze trok een kleurrijke brochure uit de stapel van Aegis Home Security. AL 20 JAAR GESPECIALISEERD IN WONINGBEVEILIGING. Dit was een van de weinige bedrijven die transparant genoeg waren om hun volledige tarieven in hun reclamemateriaal te zetten. Ze sloeg de brochure open en keek naar de mogelijkheden. Ze vroeg zich af of een hond een betere optie zou zijn. Een grote hond. Maar haar diensten konden hectisch zijn. Als rechercheur in het stadje Denton in Pennsylvania was ze vaak dagen van huis, en soms zelfs nachten. Soms kwam ze alleen even thuis om te douchen en zich om te kleden om vervolgens weer naar haar werk te gaan. Als ze een hond had, zou ze een hondenuitlater nodig hebben. Dan zou ze zich er druk over maken of de hondenuitlater wel betrouwbaar

was. Josie zuchtte. Te ingewikkeld. Ze moest gewoon door de zure appel heen bijten en een klein fortuin uitgeven aan een alarmsysteem als ze zich ooit weer veilig wilde voelen in haar eigen huis. Haar vingers bleven hangen boven een kleinere brochure van een ander bedrijf: Summors Security.

Ze schrok op uit haar gedachten toen er op de deur werd geklopt. Ze liep naar de hal. Door het kijkgaatje zag ze agent Noah Fraley. Ze deed de deur open, bekeek hem van top tot teen en liet een laag gefluit horen. ‘Nou,’ zei ze. ‘Als ik had geweten dat jij je zo goed zou opknappen...’

Hij droeg een perfect op maat gesneden antraciet pak met een smaakvolle grijs met geel gestreepte das die zijn hazelnootkleurige ogen accentueerde. Toen hij naar haar glimlachte, voelde ze even vlinders in haar buik. ‘Heel grappig,’ zei hij, en liep langs haar naar de keuken. ‘Je bent nog niet klaar. Je bent nog niet eens omgekleed.’

Josie keek omlaag naar haar spijkerbroek en verwassen t-shirt van Luke Bryan. ‘Ik ben zo klaar.’

‘Is dat niet wat alle vrouwen zeggen voordat ze een uur bezig zijn met hun haar en make-up?’

Josie trok een wenkbrauw op. ‘Pas op, jij. Ik hóéf niet per se een date mee te nemen naar dit etentje.’

‘Geintje,’ zei Noah. Hij keek rond in de keuken. Toen liep hij terug naar de hal en stak zijn hoofd de woonkamer in. Weer terug in de keuken, vroeg hij: ‘Waar is iedereen?’

Josie was onlangs herenigd met een biologische familie waarvan ze niet wist gescheiden te zijn geweest bij haar geboorte. Ze moest er nog steeds aan wennen om Shannon en Christian Payne ‘mam’ en ‘pap’ te noemen. Ze telde mee op haar vingers terwijl ze sprak. ‘Shannon en Trinity zijn aan het winkelen. Ze komen naar het restaurant. Mijn vader en broer komen vanuit Callowhill. Zij zien ons daar ook. Mijn oma is in Rockview, aangezien ik de logeerkamer voor Shannon nodig had, en mevrouw Quinn past deze week op kleine Harris.’

Noah liep om de tafel heen en kwam steeds dichterbij haar, tot de achterkant van haar dijen de rand van de tafel raakten. Hij boog zich naar voren en pinde haar vast. Zijn handen vonden haar heupen en zijn lippen streken langs die van haar. ‘Wil je zeggen dat we eindelijk een keer alleen zijn? Echt alleen?’

Josie lachte, sloeg haar armen om zijn nek en trok hem omlaag voor een kus. Het was waar dat ze sinds de Belinda Rose-zaak geen moment voor zichzelf hadden gehad als ze niet aan het werk waren, of te uitgeput waren om iets te doen. Met een compleet nieuwe familie in haar leven had ze de afgelopen zes maanden een constante toevloed van gasten gehad. Haar echte moeder, Shannon, had een paar weken bij haar geloogd en was afgewisseld door Lisette, Josies oma, toen Shannon weer naar huis moest om te gaan werken. Josies arm had bijna twee maanden in het gips gezeten na de aanval en de hulp was welkom geweest. Af en toe kwam haar zus Trinity uit New York City, waar zij werkte als nieuwslezer voor een landelijke zender, en bracht de weekenden bij Josie door. En ook Christian en haar tienerbroer Patrick waren een paar keer komen logeren.

Josie had lange tijd alleen gewoond. In het begin was het moeilijk geweest om steeds omringd te worden door mensen. Het was frustrerend geweest toen ze voor de eerste keer bij het openen van de koelkast had gezien dat haar halfvolle melk op was, en dat er geen handdoeken en matten in de badkamer lagen, omdat Shannon ze aan het wassen was. Haar zorgvuldig geordende wereld, haar toevluchtsoord, werd op zijn kop gezet. Maar, bracht ze zichzelf in herinnering, familie was belangrijker dan huishoudelijke artikelen en gewoontes waar ze in de loop van de jaren aan gewend was geraakt. De Paynes wilden de afgelopen dertig jaar in een paar maanden inhalen, maar voor Josie zou het wel wat langer gaan duren.

En dan was daar Misty Derossi nog, de vrouw met wie wijlen Josies man Ray voor zijn dood iets had gehad. Misty was na Rays dood bevallen

van zijn zoon en de twee vrouwen hadden een onwaarschijnlijke vriendschap gesloten. Baby Harris was bijna een jaar oud en Misty was gestopt met strippen. Ze had werk gevonden bij het nieuwe vrouwencentrum van de burgemeester, waar ze aanvragen behandelde van slachtoffers van huiselijk geweld. Dat betekende dat Josies incidentele oppaswerk routine was geworden. Nu lagen de sporen van de plek die Harris innam in Josies leven verspreid door haar huis: een kinderstoel aan een kant van de keukentafel, veiligheidshekjes, tuitbekers, een bak met speelgoed en een wipstoel in haar woonkamer. Het was makkelijker voor Josie om wat spullen in huis te hebben, dan Misty elke keer te vragen alles mee te zeulen als ze de baby bracht.

Noah bracht zijn lippen naar Josies hals. Hij pakte haar billen vast, tilde haar op en zette haar op tafel. Reflexmatig sloeg ze haar benen om zijn middel. Ze gooide haar hoofd naar achteren. ‘Je pak,’ kreunde ze.

Zijn handen gingen onder haar shirt omhoog naar haar bh-sluiting. ‘Mijn pak kan me niets schelen.’

Ze voelde hoe de intense energie zich tussen hen opbouwde en wist dat er geen weg terug was als ze eraan zou toegeven. De spanning tussen hen had zich al zo lang opgebouwd dat die voelde als een vulkaan die op uitbarsten stond. Na afloop van de Belinda Rose-zaak, na hun eerste kus, had ze gezegd dat ze het rustig aan wilde doen en dat had hij gerespecteerd. Josie had slechte ervaringen met relaties. Ze wilde niet dat Noah ook slachtoffer zou worden van haar vreselijke jeugd en al haar persoonlijke bagage. Ze wilde dat het goed zou gaan. Of misschien was ze gewoon bang...

‘Wil je het de eerste keer zo doen?’ vroeg ze. ‘Op mijn keukentafel?’

Hij tilde haar van de tafel alsof ze niets woog. ‘Dan gaan we wel naar boven.’

Ze opende haar mond om te protesteren, maar terwijl haar lichaam tegen dat van hem smolt, brandde elke centimeter van haar huid van verlangen om te zien wat er onder dat pak zat.

Ze kwamen tot onder aan de trap toen de gesmoorde beltoon van een mobiele telefoon vanuit zijn jaszak klonk, gevolgd door die van haarzelf ergens aan de andere kant van het huis.

Hun lichamen verstijfden. Josie verbrak als eerste hun kus toen ze haar hoofd in de richting van het geluid draaide. Ze had haar telefoon in de woonkamer laten liggen. Ze spraken het geen van beiden uit, maar wisten dat er maar één reden kon zijn waarom hun telefoons zo vlak na elkaar rinkelden. Het moest het werk zijn en het moest ernstig zijn. Hoewel een groot deel van de vijfenzestig vierkante kilometer van Denton bestond uit de ongetemde bergen van centraal Pennsylvania, was de bevolking groot genoeg om de politie zo'n zestal moorden per jaar en genoeg andere misdaden te bezorgen om het korps van ruim vijftig man mee bezig te houden. De afgelopen paar jaar hadden een paar zaken in het stadje gelopen die zo gruwelijk waren, dat ze de aandacht van het hele land hadden getrokken. Zij en Noah waren diep geraakt door de gebeurtenissen, en Josie wist dat hij dezelfde aarzelingsvoelde als die die bij haar opkwam. Als ze allebei gebeld werden op hun vrije dag, moest het ernstig zijn.

Langzaam maakte Josie haar enkels om Noahs middel los en liet hij haar op de grond zakken. Zijn telefoon hield op en die van Josie begon weer. Ze trok haar kleren recht en liep de woonkamer in om op te nemen. Bob Chitwood, de politiechef van Denton, kwam meteen ter zake. 'Quinn, ik heb jou en Fraley onmiddellijk op straat nodig. We hebben een moord.'

'Meneer,' zei Josie, 'we waren... ik -'

'Weet ik. Kan me niet schelen. Ga als de sodemieter naar de plaats delict.' Hij dreunde een adres op dat Josie bekend voorkwam.

Chitwood praatte zo hard dat zijn stem door de kamer galmde en Noah bereikte, die in zijn gekreukte pak en met een opgetrokken wenkbrauw in de deuropening stond. 'Gretchen?' vroeg hij geluidloos.

Gretchen Palmer was een andere rechercheur bij de politie van Denton. 'Rechercheur Palmer heeft vanavond dienst. Zij regelt het wel.'

Chitwood maakte een gefrustreerd geluid. 'Ik weet wie er dienst heeft, Quinn. Maar ik kan rechercheur Palmer niet te pakken krijgen.'

'Heeft u haar –'

Zijn stem veranderde in een schreeuw. 'Verdomme, Quinn. Ik heb geen tijd voor twintig vragen. Ik heb een lijk, een plaats delict en geen rechercheur. Zorg dat een van jullie ernaartoe gaat.' Hij snauwde opnieuw het adres door de telefoon en op dat moment realiseerde Josie zich waarom het haar bekend voorkwam.

Het was Gretchens huisadres.

‘Niet zo hard,’ zei Noah.

Josie wierp hem een zijdelingse blik toe. Ze zag hoe hij zich met één hand vastklampte aan de deurklink van haar Ford Kuga terwijl de stad in een waas langs hem voorbij flitste. ‘Er is een moord gepleegd bij Gretchen thuis,’ bracht ze hem in herinnering.

‘En we weten dat het Gretchen niet is, want dan hadden de agenten ter plaatse dat wel gemeld,’ antwoordde Noah.

Josie nam wat gas terug, maar slechts minimaal. ‘Sms haar.’

‘Heb ik al gedaan,’ zei Noah. ‘En ik heb haar geprobeerd te bellen toen jij je omkleedde. Hij gaat direct naar de voicemail. Geen antwoord op mijn sms’jes. Maar ik heb het bureau gebeld en de meldkamer zei dat Gretchen daar ongeveer een uur voordat het lichaam werd gevonden voor het laatst is gezien. We weten niet eens of ze thuis was toen dit gebeurde.’

‘Maar ook niet dat ze dat niet was. Ze had in een uur tijd makkelijk naar huis kunnen gaan.’

‘Onder diensttijd?’

‘Misschien. Ik weet het niet. We hebben niet genoeg informatie.’

De moed zakte haar in de schoenen. Het was niets voor Gretchen om te verdwijnen en niet op te nemen of te antwoorden op sms’jes, en helemaal niet onder diensttijd. Josie drukte het gaspedaal nog verder in. ‘De meldkamer kon haar niet oproepen?’ vroeg ze.

‘Nee,’ antwoordde Noah. ‘Ze lezen de MDT uit om te zien of ze haar wagen kunnen vinden.’

Gretchen reed meestal in een Chevy Cruze van het bureau die was